



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně:

L. F.
státní příslušnice X
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Andrejem Vacíkem
sídlem Petržilkova 2707/38, Praha

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2017, č. j. MV-49509-9/SO-2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila

rozhodnutí M. v., o. a. a m. p. (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 1. 2015, č. j. OAM-43463-34/DP-2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Žalobkyně nedoložila, že by v době svého předcházejícího dlouhodobého pobytu plnila účel pobytu, neboť od 1. 1. 2009 do 27. 11. 2011 strávila v Č. r. pouze X dní z možných X dnů.

2. Žalobkyně namítá, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou založena na nesprávném právním posouzení. Správní orgán I. stupně vycházel při stanovení počtu dní, které žalobkyně strávila na území Č. r., bez dalšího pouze z údajů z cestovního dokladu, jež dále v informačních systémech neprověřoval. Pouze žalobkyni doporučil prokázat opak razítky v pasu, který však měla žalobkyně nově vydaný. Ve skutečnosti se žalobkyně na území Č. r. zdržovala v rozhodném období přibližně polovinu celkového času. V období od června do září 2011 se žalobkyně léčila v R. Žalobkyně je nicméně přesvědčena o tom, že zákon o pobytu cizinců nestanoví, že by se musela na území Č. r. nacházet po určitý počet dní, aby naplnila účel pobytu – klíčová je skutečná povaha činnosti žalobkyně, která zde aktivně vykonává podnikatelskou činnost jako jednatelka společnosti I. s.r.o. (dále jen „I.“), která platí daně a odvody na sociální a zdravotní pojištění. Žádná závažná překážka pobytu žalobkyně v Č. r. ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců tak neexistuje a její dovozování je nezákonné (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151).
3. Dále žalobkyně namítá, že se správní orgány nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Jelikož z týchž důvodů bylo vydáno zamítavé rozhodnutí i m. žalobkyně panu V. G., narozenému X, jenž je druhým a současně jediným dalším jednatelem společnosti I., nebude mít tato společnost na území Č. r. žádného ze svých dvou jednatelů. Žalobkyně a její m. zde žijí již X let, jsou zcela začleněni do zdejšího sociálního, kulturního a podnikatelského prostředí a mají zde řadu přátel. Oba také dosáhli věku X let a zdravotní stav žalobkyně je chatrný. V R. naopak žádné vazby nemají a nutnost začlenění zpět do tamní společnosti by pro žalobkyni s ohledem na její věk představovalo psychickou újmu.
4. Konečně žalobkyně poukazuje na to, že správní řízení trvalo 6 let.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž většinu námitek již vypořádala, a nad rámec toho uvedla, že nemá za to, že by napadené rozhodnutí mohlo mít závažný dopad do života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť shodně bylo rozhodnuto o žádosti jejího m.; ostatně pokud v R. strávila ve vymezeném časovém období X dnů (a v České republice jen X), návrat do vlasti jí jistě psychické potíže nezpůsobí. Dlouhodobost předchozího pobytu žalobkyně v Č. r. nehraje roli. Je nesporně ve veřejném zájmu, aby cizinci plnili účel pobytu, a pokud se tak neděje, je vydání příslušného víza bezúčelné.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně měla v Č. r. od 2. 7. 2009 do 1. 7. 2011 povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Dne 8. 6. 2011 podala žalobkyně žádost o prodloužení platnosti tohoto

povolení. Dne 20. 9. 2013 proběhl výslech žalobkyně, při němž mj. uvedla, že polovinu roku stráví v Č. r., polovinu roku v R., v měsíčních intervalech. Součástí správního spisu je dále sdělení V. Č. r. v M. ze dne 11. 1. 2012, z něž plyne, že žalobkyně v Č. r. nepobývá ani nepodniká, jen tam občas cestuje, a tudíž neplní účel pobytu; to je doloženo kopií celého cestovního pasu žalobkyně užívaného v rozhodném období. V řízení žalobkyně předložila několik lékařských zpráv, mimo jiné propouštěcí zprávu z D. m. n., podle níž byla žalobkyně v období od 9. 9. 2011 do 23. 9. 2011 h. na ch. o. pro d. se n. r. po o. s. proběhnuvší v červnu téhož roku. Dne 23. 9. 2014 se žalobkyně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 27. 10. 2014 se žalobkyně k podkladům vyjádřila v tom smyslu, že předložila všechny zákonem požadované podklady a že poznatky V. Č. r. v M. jsou jen nepodloženými domněnkami, neboť žalobkyně nenese odpovědnost za to, že jí razítko na hraničním přechodu nebylo do pasu vyznačeno. Poukázala také na přílišnou délku řízení. Opětovně se žalobkyně seznámila s podklady dne 17. 12. 2014.

7. O žádosti žalobkyně rozhodl správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím. V něm po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení shrnul, že shledává rozpor mezi výpovědí žalobkyně a údaji (razítka) v jejím cestovním dokladu. Požadavek na předložení kopie cestovního pasu není pouze formální, nýbrž slouží k ověření toho, zda cizinec plní účel pobytu, přičemž pouze krátké návštěvy Č. r. nepředstavují důvod pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu. Skutečnost, že žalobkyně předložila nový cestovní doklad (vydaný jen několik dní před návštěvou správního orgánu I. stupně), pokládá správní orgán I. stupně za účelové jednání, které mělo znemožnit ověření skutečné délky pobytu žalobkyně v Č. r. v rozhodném období. Poznatky V. Č. r. v M. žalobkyně nevyvrátila a svůj starý cestovní pas nepředložila. Tyto poznatky není způsobilé vyvrátit ani tvrzení, že žalobkyni nebyla do pasu vyznačena příslušná razítka, pokud navíc razítka z č. a r. hraničních přechodů vzájemně korespondují. Rozhodnutí nebude představovat zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť shodná žádost jejího m. byla rovněž (z téhož důvodu) zamítnuta a žalobkyně nemá žádné zdravotní problémy, které by jí bránily vycestovat. Vycestováním nebude ani zasaženo do její vlastnického práva k nemovitým věcem v jejím vlastnictví na území Č. r.
8. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala, s tím, že účel pobytu plní, vykonává funkci jednatele společnosti I.; správní orgán I. stupně nezjistil stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti; poukázala rovněž na délku řízení. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Po stručné rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a nosných důvodů prvostupňového rozhodnutí se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnila. Žalobkyně nepředložila žádné důkazy o tom, že by pobývala na území Č. r. déle, než vyplývá z razítek vyznačených v kopii její starého cestovního pasu (např. předložením originálu cestovního pasu s odlišnými údaji), a tvrzení o tom, že mu byla razítka vyznačena chybně (popř. vůbec), nijak nedoložila (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50). Tvrzení o nepřítomnosti v Č. r. z důvodu h. zdaleka nepokrývá celé časové období. Žalovaná za daných okolností a v souladu s právním názorem NSS vysloveným v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, nepokládá za účelné, aby byla žalobkyně nadále držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu. Je pravdou, že zákon o pobytu cizinců nestanoví výslovně povinnost setrvávat na území Č. r. po dobu delší než šest měsíců, avšak ta vyplývá z § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zákon navíc vyžaduje, aby cizinec plnil účel pobytu (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014-51). K občasným návštěvám Č. r. slouží jiné instituty zákona o pobytu cizinců.

Posouzení žaloby soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. O věci soud rozhodl postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaná uvedla, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, a žalobkyně ani na výzvu soudu nesdělila, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasila.
10. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.
11. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
12. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza; při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
13. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo cizinci dlouhodobé vízum neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
14. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
15. Žalobkyně nejprve namítá, že správní orgány pochybily, pokud při stanovení počtu dní, jež žalobkyně strávila na území Č. r., vycházely pouze z kopie jejího cestovního pasu z rozhodného období. Soud se zcela ztotožňuje s žalovanou [a jí citovanými závěry N. s. s. (dále jen „NSS“) vyslovenými v rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50], která v napadeném rozhodnutí poukázala na to, že toto své tvrzení žalobkyně nepodložila žádnými důkazy. Za ty není možné považovat její ničím nepodložená tvrzení o pochybení pracovníků hraniční kontroly. Proto se žalobkyni nepodařilo údaje uvedené v cestovním pasu věrohodně zpochybnit. Tvrzení žalobkyně tak není způsobilé vyvrátit zjištění vyplývající z kopie cestovního dokladu, který žalobkyně užívala v rozhodném období. Pokud by žalobkyně například předložila originál tohoto cestovního dokladu, který by obsahoval údaje odlišné od údajů obsažených v pořízené kopii, byla by situace jiná. Za daných okolností však soud tuto námitku pokládá za nedůvodnou.
16. Dále žalobkyně namítá, že správní orgány věc nesprávně právně posoudily, pokud se zabývaly počtem dnů, které žalobkyně ve vymezeném období na území Č. r. strávila (a

nízký počet dnů posléze vyhodnotily jako závažnou překážku pobytu žalobkyně na území), namísto hodnocení skutečné povahy podnikatelské činnosti žalobkyně v Č. r. Soud předesílá, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že žalobkyně neplnila účel tohoto typu pobytového povolení, a odkazuje se na závěry napadeného rozhodnutí. Žalobkyni lze dát za pravdu v tom, že zákon o pobytu cizinců nestanoví přesný počet dnů, po který musí žalobkyně na území Č. r. pobývat, aby bylo možno pokládat účel její pobytu za naplněný; ostatně to uvedl i NSS v rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014-51: „*zákon o pobytu cizinců skutečně nestanoví počet dnů, během kterých musí cizinec pobývat na území Č. r., aby mu mohlo být prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu. Posouzení délky pobytu s ohledem na to, zda cizinec naplnil účel jím deklarovaného pobytu, proto bude vždy záležet na zjištěných okolnostech daného případu. Pokud stěžovatel z povolené doby dlouhodobého pobytu v trvání X let prokazatelně pobýval v Č. r. jen X dní a přitom náležitě neprokázal svou aktivní podnikatelskou činnost, nenaplnil účel uděleného povolení k pobytu.*“ Počet dní je tedy podle NSS jedním z ukazatelů, z nichž lze usuzovat na to, zda cizinec účel pobytu plní, či nikoli. Podle přesvědčení zdejšího soudu se však v žádném případě nejedná o kritérium, které by bylo pouze doplňkové a které by nehrálo žádnou roli v případě, že právnická osoba, jejímž společníkem nebo statutárním orgánem cizinec je, zde vyvíjí jakoukoli podnikatelskou činnost. Institut dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě je totiž vázán na osobu tohoto cizince s tím, že její aktivní role ve fungování předmětné obchodní společnosti je nezbytná. Nelze odhlédnout od toho, že cizinec je povinen plnit účel pobytu tím, že činnost, pro niž je pobytové povolení vydáno, v rozhodném období vykonává alespoň *převážně* (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69), a vykonává ji *na území Č. r.* [srov. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Vedle toho účelem povolení k dlouhodobému pobytu je umožnit pobyt na území Č. r. cizinci, který zde hodlá přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců (srov. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). I tento účel je třeba při posuzování reálné délky pobytu cizince na území brát v potaz, neboť v citovaném ustanovení zákon o pobytu cizinců jednoznačně odlišuje povolení k dlouhodobému pobytu od jiných pobytových oprávnění (zejména víz), a to z hlediska délky pobytu, kterou má cizinci ten který institut umožnit. Žalobkyně pobývala v Č. r. podle zjištění učiněných správními orgány, které se žalobkyni nepodařilo zpochybnit, pouhých X z možných X dní. Předcházející pobytové povolení tak využila pro účely podnikání v Č. r. jen z pouhých X %. Za daných okolností má soud za to, že je v podstatě vyloučen závěr, že tím byl účel pobytu naplněn. Ostatně i NSS v již citovaném rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014-51, poukázal na to, že podnikání je ze své definice činností soustavnou (srov. § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Ani skutečnost, že společnost I. přes zřídka a jen krátkodobé pobyty žalobkyně – jednatelky (jakož i druhého jednatele, jak je soudu známo z řízení vedeného pod sp. zn. 43 A 2/2018) na území Č. r. určitou obchodní činnost vykonává (jak o tom svědčí vyjádření žalobkyně při výslechu proběhnuvším dne 20. 9. 2013 i účetní závěrky ve sbírce listin dostupné v obchodním rejstříku), sama o sobě nedostačuje pro závěr, že žalobkyně účel pobytu plnila. Naopak to opodstatňuje závěr žalované, že pro takový způsob podnikání v Č. r. lze využít i jiné instituty zákona o pobytu cizinců. Odůvodňuje-li pak žalobkyně svou nepřítomnost v Č. r. hospitalizací a následnou lékařskou péčí na území R. v období od června do září 2011, poukazuje soud na skutečnost, že tato doba nepokrývá celé časové období, jak ostatně uvedla žalovaná. Námitka je nedůvodná.

17. Dále žalobkyně namítá, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí. Soud k tomu uvádí, že povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost rozhodnutí zejména vzhledem k soukromému a rodinnému životu cizince je mimo jiné vedena snahou naplnit závazky vyplývající z norem mezinárodního práva [čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“)]. V této souvislosti je však třeba připomenout, že z citované mezinárodní smlouvy vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí (angl. *has an arguable claim*), že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. E. s. p. I. p.: Leander proti Švédsku, rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81, § 77 písm. a)]. Z prvostupňového rozhodnutí soud zjistil, že správní orgán I. stupně se posouzením přiměřenosti rozhodnutí zabýval, přičemž se vyjádřil k soužití s m., kterému rovněž nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt, k vlastnictví nemovitosti a zdravotnímu stavu žalobkyně, což jsou skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Žalovaná se touto otázkou v napadeném rozhodnutí zvláště nezabývala, neboť takovou odvolací námitku žalobkyně nevznesla. V žalobě žalobkyně nepřiměřenost dopadu rozhodnutí spatřuje v tom, že zde s m. žijí již X let, jsou začleněni do zdejšího sociálního, kulturního a podnikatelského prostředí a mají zde řadu přátel; dále argumentuje svým vysokým věkem a neuspokojivým zdravotním stavem. Tyto jen zcela obecně tvrzené důvody bez bližší konkretizace podle přesvědčení soudu nelze považovat za hájitelná a podložená tvrzení o zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Předchozí dlouhodobý legální pobyt na území Č. r. je jistě jedním z faktorů, který je třeba zohlednit. V řízení se ale zjistilo, že žalobkyně zde (alespoň v rozhodném období) pobývala minimálně a naopak trávila mnoho času v R. Její tvrzení o tom, že tam nemá žádné zázemí, proto soud nepokládá za věrohodné. I pokud by skutečně zázemí žalobkyně postrádala, nedoložila navzdory svému tvrzení, že by jí její zdravotní stav bránil obstarávat si ve své vlasti obživu (ostatně z jejího účastnického výsledku ze dne 20. 9. 2013 naopak vyplývá, že v R. podniká). Ani vyšší věk žalobkyně jí nebrání začlenit se do společnosti ve své vlasti (pakliže se z ní vůbec někdy vyčlenila). Ostatně se tam může vrátit se svým m.
18. Soud napadené rozhodnutí neshledal nepřiměřeným ani s ohledem na žalobkyní tvrzený „*chatrný zdravotní stav*“. Ustanovení čl. 8 Úmluvy může vyžadovat poskytnutí potřebné lékařské péče, avšak za zcela výjimečných okolností (srov. Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 863-962). Podle soudu by tak napadené rozhodnutí mohlo být nepřiměřené v případě, kdy by natolik závažný zdravotní stav žalobkyně pro ni v případě návratu do vlasti znamenal zdravotní riziko velmi vysoké úrovně intenzity (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71) a žalobkyně by neměla ve vlasti přístup ke zdravotní péči. Takové výjimečné okolnosti však žalobkyně v žalobě netvrdí, a tyto neplynou ani z obsahu správního spisu. Naopak z něj vyplývá, že lékařská péče byla žalobkyni v R. pravidelně poskytována.
19. Jde-li o námitku, že správní orgány nezohlednily, že společnost I. nebude mít v Č. r. žádného ze svých dvou jednatelů, podotýká soud, že tato otázka není předmětem hodnocení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Všechna kritéria, z nichž může správní orgán přiměřenost hodnotit, jsou vztažena k osobě cizince (nikoli k právnickým osobám, jichž je společníkem a/nebo statutárním orgánem) a cílem tohoto ustanovení je chránit soukromý a rodinný život tohoto cizince, což je povinností Č. r. plynoucí z jejích mezinárodních závazků (k tomu viz výše). Společnosti I. jakožto právnické osobě žádné takové právo nesvědčí a Č. r. nenese žádnou odpovědnost za její

fungování v situaci, kdy nebude žádný z jejích jednatelů mít uděleno povolení k dlouhodobému pobytu. Řešení tohoto problému je záležitostí společníků této společnosti, jimiž jsou právě žalobkyně a její m., přičemž dosud společnost patrně fungovala i přesto, že žalobkyně i její m. pobývali na území Č. r. jen občasně. Ostatně výměna jednatele, popřípadě zaměstnání výkonného ředitele jsou relativně snadnou záležitostmi.

20. Námitka, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nedůvodná.
21. Žalobkyně konečně namítá, že správní orgány nedodržely lhůty pro vydání rozhodnutí. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení probíhalo od 8. 6. 2011 (podání žádosti) do 7. 12. 2017 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy více než pět let. Žalobkyni lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené zákonem o pobytu cizinců byly podstatně překročeny. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce. Soud podotýká, že nebyla-li žalobkyně v průběhu řízení spokojena s její délkou, mohla požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohla podat žalobu na ochranu proti nečinnosti, což však neučinila. Námitka je nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne její doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, její zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na její internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. května 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu